

l'Esquellot

publicació humorística

Preu: 20 cèntims

Granollers, 19 Març 1933

Trimestre, 1 pta.

PARLANT AMB GRETA GARBO

L'eminent actriu no es presenta al concurs del Majestic

«Es evidente que en la actualidad la bestia burguesa, este conglomerado putrefacto de explotadores, siente en sus podridas espaldas el peso libertador de nuestras campañas y sus nauseabundos bramidos de desesperación demuestran que a su actual agonia seguirá lo inevitable: la muerte. Es, pues, necesario...»

EL DIRECTOR. — Però, què carai esteu escrivint?

Jo. — Ja ho veu: un article per la Soli. No varem quedar així?

EL DIRECTOR. — No, home. Vaig dir-vos que fessiu una entrevista a la Greta Garbo.

Jo. — Aaaah!... Siiii!... Ja no me'n recordava. Vaig corrents.

Doncs, bé; mancaven seixanta minuts per tres quarts de set, quan vaig agafar l'autobús *baulenero* a can Manel i en el temps que vostès diuen «otorinolaringòleg», vaig trobar-me a Llerona, corrent camps a través, empaitat per en Canela, que em reclamava els 0'25 del viatge. Vaig travessar França, Alemanya, Bèlgica i Itàlia, i tot seguit vaig internar-me als Estats Units de Nord Amèrica, que, com saben, viuen, creixen i es multipliquen a l'Amèrica del Nord. Al primer *urbano* que vaig trobar, vaig demanar-li l'adreça de la Greta Garbo, i ell, molt amable, va dir-me: *Good nay. Lenquin verimox.*

Amb aquesta adreça ja no em fou difícil trobar-hi. Vaig pujar l'escala; vaig tocar el timbre; obriren la porta i vaig entrar. La Greta i la Garbo jeien en un sofà, amb tal posat de mandra, que en Sanz al seu costat és un argent-viu. Les seves mans, grogues com una màquina de tren quan va de part, aguantaven amb displicència un caliquenyo que, de tant en tant, es portava al quilòmetre núm. 2 de la seva es-

Un Jurat a la «pesca» d'una Greta

— M'hi semblo? No m'hi semblo?... No? Sí? No?...

«martingales». Qui té més recomanacions és el que guanya. I jo, pobreta de mi, a Granollers no hi conec ningú més que En Saldaña.

— I la Joan Crawford, sap si s'hi presentarà al concurs?

— No sé, em sembla que sí. Això d'entrar de franc al Majestic durant tot l'any 1933 i poguer veure pel·lícules de la Joan Crawford la té il·lusionada. A més, la Joan Crawford no se sembla tant a la Joan Crawford, com jo a la Greta Garbo.

— Vaja, doncs, que segueixi tan boneta; i, si vol res per Granollers, ja ho sap.

— Sí; doni records a En Saldaña. — MINGUET.

païosa boca.

— Què el porta de bo?

— Venia a preguntar-li què li sembla el concurs del Majestic.

— Bé; m'agrada. Però no crec que a Granollers hi hagi noies que tinguin la boca prou de calaix. A mi va costar-me molt d'aconseguir-ho. Veu aquest aparell? (Ens ensenya un d'aquells trastos que serveixen per eixamplar les gorres i els barrets.) Doncs, cada dia hi faig gimnàsia bucal. Ja no dóna més de sí, pobre! Hauré de fer-me'n fer un altre.

— I vostè, per què no s'hi presenta al concurs?

— No sé què fer. Per un costat em fa molta il·lusió, però per l'altre penso: I si no t'hi sembles prou? I si fracasses?... Vostè calculi què representaria per mi que una altra noia se semblés més que jo a la Greta Garbo.

— Però, no és la Greta Garbo, vostè?

— Es clar que ho sóc. Però ja sap què passa en aquesta mena de concursos: tot són

VISCA EL GRANOLLERS CAMPIO!!

Any I

Redacció i Administració: Rec d'En Puig

Núm. 2